

Arrest

nr. 116 030 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte aan eerste verzoekende partij van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen bij schrijven gedateerd op 3 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 27 juni 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 1 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[B]etreft de aanvraag tot machtiging tot verblijf die op 27.08.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen stellen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst omdat zij daar, gezien de fragiele veiligheidssituatie en het lidmaatschap van verzoeker van de politieke organisatie LPD, in een onmenselijke situatie zouden terechtkomen. Zij beroepen zich in dit verband op artikel 3 van het EVRM. Als bewijsstukken leggen ze een attest voor van de LPD van 10.07.2012 en een attest van de Council for Human Rights van 11.07.2012. Deze attesten maken melding van een fragiele veiligheidssituatie in de vallei van Preshevo en van de economische en politieke moeilijkheden die de inwoners er ondervinden. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij persoonlijk in een onmenselijke of vernederende situatie zouden terechtkomen als ze terugkeren naar hun land van herkomst om hun machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen.

Wij aanvaarden dit argument bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers beroepen zich ook op artikel 8 EVRM, maar ze tonen niet aan op welke wijze dit artikel zou geschonden zijn bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Dat hun kinderen hier naar school gaan is evenmin een buitengewone omstandigheid. Zij tonen namelijk niet aan dat hun kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.

De elementen van integratie, met name dat zij in België verblijven, sociale bindingen hebben, een woning huren, Frans hebben geleerd, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 27 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van eerste verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij op 1 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[...]

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

In uitvoering van de beslissing van [N.D.], attaché,

[...]

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

[...].

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

[...].

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

[...]

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.07.2012 aan haar betekend op 13.07.2012.

[...] *Inreisverboden*

[...]

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een in reisverbod van 3 (drie) jaar.

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.07.2012 aan hem betekend op 13.07.2012."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat huidig beroep, naast de beslissing die werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met een inreisverbod dat werd genomen in hoofde van eerste verzoekende partij. Er dient dan ook te worden aangenomen dat, in zoverre het beroep betrekking heeft op deze laatste beslissing, enkel eerste verzoekende partij het vereiste persoonlijke belang heeft om in rechte tegen deze beslissing op te komen. Het gegeven dat deze beslissing ook ter kennis werd gebracht aan tweede verzoekende partij vermag hieraan geen afbreuk te doen.

2.2. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij betogen dat onvoldoende rekening is gehouden met de moeilijke politieke en economische situatie in hun land van herkomst en verstrekken verder volgende toelichting bij het middel:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers onder meer hebben ingeroepen dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM wanneer verzoekers zouden worden teruggestuurd naar het land van herkomst, wetende dat verzoeker en zijn gezin in Servië omwille van hun Albanese etnie en hun politiek lidmaatschap aanhoudende problemen zullen ondervinden.

Verzoeker legde bewijzen voor dat hij deel uitmaakt van de politieke organisatie LPD (Le Mouvement pour le Progrès démocratique) en hij in zijn land van herkomst problemen zal blijven ondervinden (stuk 10 uit verzoekschrift 9bis).

Ook uit het schrijven van Council for Human Rights (stuk 11 uit verzoekschrift 9bis) blijkt dat de veiligheidssituatie er erg fragiel is.

Geheel ten onrechte stelt verwerende partij dan ook dat verzoekers de situatie niet in concreto aantonen.

Immers hebben verzoekers weldegelijk aan de hand van documenten aangetoond dat de situatie aldaar een buitengewone omstandigheid vormt en verzoeker met zijn gezin niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst (zelfs voor korte tijd) om aldaar een visum voor een lang verblijf in België aan te vragen. Zulks zou immers betekenen dat verzoeker in een onmenselijk situatie zou terechtkomen waarbij hij door de aanhoudende politieke en economische problemen zelfs niet (onmiddellijk) kan voorzien in levensmiddelen en onderdak. Een terugkeer zou dan ook een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Van verzoekers kan uiteraard niet worden verwacht dat zij (zelfs tijdelijk) zouden terugkeren naar het land van herkomst, zodat zij persoonlijk kunnen aantonen dat zij er politieke en economische problemen ondervinden.

De neergelegde en geïndividualiseerde attesten tonen op afdoende wijze de moeilijke situatie aan voor verzoekers in hun land van herkomst.

Het is duidelijk dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze documenten en de algemene situatie in het land van herkomst en geenszins een afdoende afweging heeft gemaakt tussen de belangen van enerzijds verzoekers en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TW? 1997, 29). [...]

4.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij stellen dat de eerste bestreden beslissing een miskenning uitmaakt van hun recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en lichten het middel verder als volgt toe:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.e., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privé leven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de

Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers hebben ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privéleven en familielevens, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, dé bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden Van andere personen.

Zoals verzoekers reeds in onderhavig verzoekschrift reeds hebben opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Verwerende partij stelt dat verzoekers niet aantonen op welke wijze artikel 8 EVRM zou zijn geschonden. Nochtans stelden verzoekers dat de beslissing omtrent de regularisatie steeds rekening moet houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. en het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen ook onder het begrip privé-levens en bijgevolg onder artikel 8 E.V.R.M.

Aldus is duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissingen geen afweging heeft gemaakt van de belangen van verzoekers en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekers om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoekers.

Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging, kan een verwijdering naar het land van herkomst immers gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers in België hebben ontwikkeld."

4.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

4.1.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voorzelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekende partijen het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk hebben gemaakt.

Verzoekende partijen beriepen zich op een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM indien zij dienen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen verzoekende partijen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt op duidelijke wijze dat rekening werd gehouden met de door verzoekende partijen ingeroepen veiligheidssituatie in het land van herkomst en met het politieke lidmaatschap van tweede verzoekende partij, alsook met de bij de aanvraag voorgelegde attesten betreffende de fragiele veiligheidssituatie in de vallei van Preshevo en de economische en politieke moeilijkheden die de inwoners er ondervinden. Verwerende partij oordeelde evenwel dat verzoekende partijen in gebreke zijn gebleven aan te tonen dat zij in geval van een terugkeer persoonlijk in een onmenselijke of vernederende situatie zouden terechtkomen en weerhoudt voorgaande elementen en de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM bijgevolg niet als buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partijen hun betoog komt er in wezen op neer dat zij stellen dat zij wel degelijk op voldoende geïndividualiseerde wijze hebben aangetoond dat een terugkeer naar hun herkomstland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM nu zij in Servië omwille van hun Albanese etnie en het politiek lidmaatschap van tweede verzoekende partij aanhoudende (politieke en economische) problemen zullen kennen. Zij wijzen hierbij op de door hen voorgelegde attesten en stellen dat hiermee, net als met de algemene situatie in het herkomstland, onvoldoende rekening is gehouden.

De Raad stelt vast dat in het schrijven van de politieke organisatie LPD daterend van 10 juli 2012 weliswaar melding wordt gemaakt van het lidmaatschap van tweede verzoekende partij bij voormelde organisatie, doch dat in de voorgelegde attesten verder op geen enkele wijze wordt gesteld dat verzoekende partijen omwille van dit lidmaatschap vervolging riskeren of ernstige problemen dreigen te ondervinden. In dit verband kan er ook op worden gewezen dat tweede verzoekende partij in het kader van haar asielaanvragen op geen enkele wijze melding maakte van problemen die zij zou hebben gekend gelet op haar lidmaatschap van voornoemde organisatie. Daarnaast wordt er, zowel in het attest van de LPD als in het attest van de *'Counsil for Human Rights'* daterend van 11 juli 2012, weliswaar melding gemaakt van een instabiele politieke en economische situatie in het herkomstland en in het bijzonder in de regio Preshevo. Er blijkt evenwel niet dat deze situatie dermate ernstig is dat hierdoor op algemene wijze dient te worden aangenomen dat personen niet kunnen terugkeren naar deze regio zonder bloot te worden gesteld aan een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt evenmin dat verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, in zoverre deze attesten spreken over de fragiele onveiligheidssituatie en bepaalde economische en politieke moeilijkheden die in Preshevo nog bestaan, deze algemene situatie onvoldoende wordt betrokken op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen en aldus niet op voldoende individuele wijze aantoont dat er in hoofde van verzoekende partijen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het gegeven dat verzoekende partijen bij terugkeer geen onderdak of toegang tot levensmiddelen zullen hebben in het herkomstland vindt als dusdanig ook geen steun in de voorgelegde attesten. Bovendien wijst de Raad erop dat bij arrest met nummer 65 973 van 1 september 2011 reeds werd vastgesteld dat verzoekende partijen niet voldeden aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hen bijgevolg geen subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen riepen verder een schending van artikel 8 van het EVRM is als buitengewone omstandigheid. In dit verband wezen zij op het sociaal en economische welzijn dat zij in België hebben opgebouwd. Tevens stelden zij dat *"het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen zonder twijfel onder het begrip privé-leven en bijgevolg onder artikel 8 E.V.R.M."* valt. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat verzoekende partijen hebben nagelaten om aan te tonen op

welke wijze artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden bij terugkeer naar het land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verweerder wees er, specifiek wat de ingeroepen elementen van integratie betreft, verder op dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen beperkten er zich in hun aanvraag toe op algemene wijze te verwijzen naar een opgebouwd “*sociaal en economisch welzijn*” en sociale relaties in België, doch zonder hierbij op concrete wijze te duiden welk economisch welzijn zij hebben opgebouwd en aan te tonen dat de opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet worden geduid dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 14 november 2005, nr. 151 290). Verwerende partij kon in redelijkheid aangeven dat het louter wijzen op sociale relaties in België niet volstaat om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, nu hiertoe is vereist dat zowel een concreet privéleven wordt aangetoond en verder wordt geduid op welke wijze het artikel 8 van het EVRM in het gedrang zal komen. Verzoekende partijen weerleggen verder evenmin de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat een belangenafweging zich opdrong of dat een verdere motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM was vereist in de bestreden beslissingen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel berust bij de vreemdeling die een beroep doet op de procedure van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen in het kader van huidig beroep nog verwijzen naar een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf niet blijkt dat zij zich op enig familieleven beriepen als buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure verhindert. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op het ganse gezin en van het gehele gezin aldus wordt verwacht dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen vanuit het land van herkomst.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op de door hen aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo wordt niet aannemelijk gemaakt dat de concrete feiten die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak gelijkaardig zijn aan de feiten in huidig voorliggende zaak. Zij gaan er ook volledig aan voorbij dat in de door hen aangehaalde zaak later door de Grote Kamer een nieuw arrest werd gewezen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Gelet op voorgaande bespreking kan evenmin worden aangenomen dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar voorgaande bespreking van het eerste en tweede middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.1.4. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4.2.1. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij gaan niet akkoord met de handelwijze van verwerende partij waarbij deze bij het nemen van de tweede bestreden beslissing zonder enige motivering een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar heeft opgelegd en stellen als volgt:

“Bij het nemen van het inreisverbod werd door verwerende partij zonder enige motivering daaromtrent de maximumtermijn opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:
[...]

Diengaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.V.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier is enige afweging of onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers, niettegenstaande verzoekers in het verzoekschrift om humanitaire redenen hebben uiteengezet waarom zij niet (zelfs niet tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arrest RvV nr. 92 111 van 27 november 2012).

[...]”

4.2.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Eerste verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met het aan haar opgelegde inreisverbod voor drie jaar, dat is gesteund op de motivering dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en met name geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2012 dat haar werd betekend op 13 juli 2012. Eerste verzoekende partij geeft – verwijzend naar artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – aan dat niet wordt gemotiveerd waarom direct wordt gekozen voor de maximale termijn van drie jaar en dat noch uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier enige afweging of onderzoek blijkt betreffende de specifieke omstandigheden van haar situatie. Zij wijst erop dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf om “*humanitaire redenen*” nochtans duidelijk heeft uiteengezet waarom zij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad merkt evenwel op dat eerste verzoekende partij volledig in gebreke blijft om enig concreet gegeven betreffende haar situatie te duiden dat ten onrechte door verwerende partij niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in haar situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verwerende partij opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Zij verwijst op algemene wijze naar de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de hierin uiteengezette redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, doch deze redenen werden door verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet weerhouden en uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat deze motivering van de eerste bestreden beslissing niet wordt weerlegd door verzoekende partijen. Er blijkt aldus niet dat met deze elementen alsnog rekening diende te worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Eerste verzoekende partij licht ook niet toe op welke wijze deze elementen van aard zouden zijn om aan te tonen dat een inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk is en waarmee bijgevolg ten onrechte geen rekening werd gehouden. Gelet op hetgeen voorgaat, blijkt niet welk belang eerste verzoekende partij heeft bij dit middel. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet legt als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Een schending van de (materiële) motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Ook waar eerste verzoekende partij nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt in te roepen, dient te worden benadrukt dat deze enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden of die de strekking ervan hadden kunnen beïnvloeden. Eerste verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven in deze zin aan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

4.2.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS